

ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lieta Nr.A420250120
AA43-0139-22/14

SPRIEDUMS Latvijas tautas vārdā

Rīgā

2022.gada 31.martā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:

tiesnese referente Linda Vīnkalna, tiesneses Sandra Gintere un Laura Konošonoka

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA „INTERNET” pieteikumu par Patērētāju tiesību aizsardzības centra 2017.gada 16.augusta lēmuma Nr.20-pk atzīšanu par spēku zaudējušu, sakarā ar SIA „INTERNET” apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2021.gada 14.maija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Patērētāju tiesību aizsardzības centra (turpmāk – centrs) 2017.gada 16.augusta lēmumu Nr.20-pk (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) pieteicējai SIA „INTERNET” uzlikts pienākums izbeigt negodīgu komercpraksi, kā arī uzlikta soda nauda 15 000 *euro*.

Pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka pieteicēja un SIA „SS” organizē distances tirdzniecību vietnē *www.ss.lv*. Pārsūdzētais lēmums pamatots ar to, ka pieteicēja tīmekļvietnē *www.ss.lv* sniedza nepatiesu informāciju par pakalpojuma sniedzēju, nesniedza informāciju par pakalpojuma galīgo cenu vai tās aprēķināšanas veidu, pakalpojuma apmaksas iespējām, izpildes noteikumiem un termiņu, neinformēja par atteikuma tiesībām, noklusēja informāciju par ārpusstiesas strīdu izskatīšanas kārtību, neinformēja par kārtību, kādā patērētājs tiek informēts par pārkāpumiem, profila slēgšanu, liegumu iesniegt sludinājumus, patērētāja iemaksātās naudas atgriešanas kārtību, kā arī papildu maksājumiem.

[2] Pieteicēja 2020.gada 6.aprīlī vērsās centrā ar iesniegumu, citstarp lūdzot konstatēt, ka pārsūdzētā lēmuma faktiskie apstākļi ir mainījušies un pieteicēja kā pārsūdzētā lēmuma adresāts to vairs nevar izpildīt, jo pieteicēja jau 2017.gada 1.augustā ir pārtraukusi komercdarbību vietnē *www.ss.lv* un neveic komercdarbību arī vietnē *www.ss.com*.

Centrs 2020.gada 30.aprīlī pieteicējai sniedza atbildi Nr.3.2.-1/4194/K-258 (turpmāk – vēstule), norādot turpmāko.

[2.1] Pieteicēja ir atbildīga par pārsūdzētajā lēmumā norādītās negodīgās komercprakses īstenošanu. Gan pirms, gan pēc pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas centrs ir guvis pietiekamus pierādījumus un informāciju, ka pieteicējai ir cieša sadarbība ar SIA „SS” vietnēs *www.ss.lv* un *www.ss.com* piedāvāto sludinājumu pakalpojumu nodrošināšanā.

[2.2] Tiesvedības process administratīvajā lietā Nr.A420290117 ir noslēdzies, un ar Administratīvās rajona tiesas 2018.gada 4.septembra spriedumu pieteicējas pieteikums par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu tika noraidīts. Līdz ar to pārsūdzētais lēmums ir stājies spēkā un tā darbība nav apturēta. Ar pārsūdzēto lēmumu uzliktais pienākums par negodīgas komercprakses izbeigšanu ir izpildāms nekavējoties. Pretējā gadījumā centram ir tiesisks pamats piespiedu izpildes uzsākšanai.

[2.3] Centrs turpina sekot līdzi pieteicējas komercpraksi vietnēs *www.ss.lv* un *www.ss.com*. Ja tiks konstatēts, ka ar pārsūdzēto lēmumu noteiktais pienākums netiks pildīts, centrs būs tiesīgs turpināt piespiedu izpildes darbības – vērsties gan pret pieteicēju, gan SIA „SS” un izdot jaunu izpildrīkojumu par piespiedu naudas piemērošanu.

[3] Pieteicēja, uzskatot, ka pārsūdzētais lēmums ir izpildīts, vērsās tiesā ar pieteikumu par pārsūdzētā lēmuma atzīšanu par spēku zaudējušu, pieteikumu motivējot šādi.

[3.1] Lai arī pieteicējai un SIA „SS” ir viens un tas pats īpašnieks, valdes loceklis un abas sabiedrības atrodas vienā un tajā pašā juridiskajā adresē, ir jānodala komercdarbības veikšana, ko realizē pieteicēja un SIA „SS”. Pieteicēja nevar atbildēt par pārsūdzētā lēmuma neizpildi.

[3.2] Pieteicēja 2017.gada 1.augustā pārtrauca komercdarbību vietnē *www.ss.lv*, kā arī neveic komercdarbību vietnē *www.ss.com*, līdz ar to pārsūdzētajā lēmumā noteiktos pienākumus pieteicēja ir izpildījusi. To savā vēstulē apstiprina arī centrs. Proti, centrs norādīja, ka turpina sekot līdzi vietnēs *www.ss.lv* un *www.ss.com* īstenošanai komercpraksi un gadījumā, ja konstatēs, ka ar pārsūdzēto lēmumu uzliktais tiesiskais pienākums netiks pildīts, centrs būs tiesīgs turpināt piespiedu izpildes darbības. Šāda norāde liecina, ka centrs atzīst pārsūdzētā lēmuma izpildi, jo šobrīd nav pamata tā piespiedu izpildei un piespiedu izpildes process ir pārtraukts.

[3.3] Pārsūdzētais lēmums nav administratīvais akts ar ilgstošu iedarbību, tādēļ atbilstoši Administratīvā procesa likuma 70.panta trešajai daļai tas zaudē spēku ar brīdi, kad ir izpildīts lēmumā ietvertais pienākums.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2021.gada 14.maija spriedumu pieteikums noraidīts, motivējot šādi.

[4.1] Lietā ir strīds par to, vai pārsūdzētais lēmums ir zaudējis spēku.

[4.2] Administratīvā procesa likuma 70.panta trešā daļa noteic, ka administratīvais akts ir spēkā tik ilgi, līdz to atceļ, izpilda vai vairs nevar izpildīt sakarā ar faktisko vai tiesisko apstākļu maiņu. Pieteicēja uzskata, ka pārsūdzētais lēmums ir zaudējis spēku tādēļ, ka tas ir izpildīts.

Tiesa norādīja, kā atzīts Senāta judikatūrā, noteikums, ka administratīvais akts zaudē spēku ar izpildi, attiecas uz tādiem administratīvajiem aktiem, kuri paredz kādas atsevišķas tiesiskas vai faktiskas darbības (vai to kopuma) izpildi. Taču pastāv arī administratīvie akti ar ilgstošu iedarbību, kuri nodibina kādu tiesisko attiecību, kura ir spēkā tik ilgi, kamēr ir spēkā administratīvais akts, ar kuru šī attiecība nodibināta. Uz ilgstošo administratīvo aktu pamata var tikt veiktas atsevišķas darbības, taču tās nav uzskatāmas par administratīvā akta izpildi tādā nozīmē, ka to veikšana nozīmētu administratīvā akta spēka zaudēšanu (*Senāta 2011.gada 13.maija sprieduma lietā Nr.SKA-210/2011 9.punkts*).

Tiesa atzina, ka, vērtējot, vai pārsūdzētais lēmums ir zaudējis spēku ar tā izpildi, sākotnēji jānoskaidro, vai tas vispār ir izpildāms, veicot konkrētas tiesiskas vai faktiskas darbības. Ja pārsūdzētais lēmums nav izpildāms, veicot konkrētas darbības, tas ir administratīvais akts ar ilgstošu iedarbību.

[4.3] Ar pārsūdzēto lēmumu centrs konstatējis, ka pieteicēja ir īstenojusi noteikta veida negodīgu komercpraksi. Līdz ar to centrs ir noteicis pieteicējai divus izrietošus pienākumus – samaksāt soda naudu 15 000 *euro* un nekavējoties izbeigt negodīgu komercpraksi, kuras ietvaros pieteicēja tīmekļvietnēs veic šādas darbības:

- sniedz nepatiesu informāciju par pakalpojuma sniedzēju;
- nenodrošina tādus saziņas līdzekļus, kuri izmantojami, lai patērētāji varētu ātri un efektīvi sazināties ar pakalpojuma sniedzēju;
- noklusē informāciju par to, vai pakalpojuma cenā ir iekļauti nodokļi;
- nesniedz informāciju par pakalpojuma galīgo cenu vai tās aprēķināšanas veidu, kā arī informāciju par pakalpojuma apmaksas iespējām, izpildes noteikumiem un termiņu, līdz kuram pakalpojuma sniedzējs apņemas sniegt pakalpojumu;
- noklusē informāciju par sūdzību izskatīšanas un ārpustiesas strīdu izskatīšanas kārtību, atteikuma tiesībām un nesniedz patērētājiem atteikuma tiesību veidlapu;
- pasūtījuma noformēšanas pabeigšanai un nosūtīšanai izmantotās „pogas” noformējumā vai pie tās patērētājus skaidri nebrīdina par uzņemšanos veikt samaksas pienākumu;
- nesniedz informāciju par kārtību, kādā patērētājs tiek informēts par pārkāpumiem, profila slēgšanu, liegumu iesniegt sludinājumus, patērētāja

iemaksātās naudas atgriešanas kārtību, kā arī papildu maksājumiem, saņemot pakalpojumu;

– nesniedz informāciju par distances līguma noteikumu pārkāpumu, nepierādot un nepamatojot to, kā rezultātā pakalpojuma sniedzējs slēdz lietotāja profilu vai nepublicē iesniegto sludinājumu.

Tiesa secināja, ka pārsūdzēto lēmumu, ciktāl tas noteic pienākumu samaksāt soda naudu, ir iespējams izpildīt, veicot konkrētu darbību, proti, veicot soda naudas samaksu. Tomēr, lai atzītu, ka pārsūdzētais lēmums nav vērtējams kā administratīvais akts ar ilgstošu iedarbību, ir jākonstatē, ka, veicot konkrētas darbības, to ir iespējams izpildīt arī pārējā daļā. Tādēļ tiesa noskaidroja, vai pārsūdzētajā lēmumā ietvertais pienākums izbeigt noteikta veida negodīgu komercpraksi ir izpildāms, veicot konkrētas darbības.

[4.4] Ja uzraudzības iestāde atzīst komercpraksi par negodīgu, tā atbilstoši Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.panta astotās daļas 3.punktam ir tiesīga to aizliegt, ja šī komercprakse vēl nav uzsākta, bet ir paredzama. Savukārt, ja šāda negodīga komercprakse jau ir uzsākta, uzraudzības iestāde saskaņā ar minētā panta astotās daļas 2.punktu var noteikt pienākumu komercprakses īstenotājam to nekavējoties izbeigt.

Tiesai neradās šaubas, ka Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.panta astotās daļas 3.punktā minētais lēmums (lēmums, ar kuru aizliedz negodīgu komercpraksi) nevar tikt izpildīts, veicot konkrētas darbības. Tiesa secināja, ka uz to nepārprotami norāda tiesību normā ietvertais formulējums, kas nesniedz norādi uz kādu konkrētu darbību. Šāda ar administratīvo aktu nodibināta tiesiskā attiecība uzliek personai pienākumu nevis veikt kādu darbību, bet, tieši pretēji, atturēties no konkrētu darbību veikšanas. Tādēļ atbilstoši Administratīvā procesa likuma 70.panta trešajai daļai administratīvais akts, ar kuru personai tiek aizliegts veikt noteikta veida komercpraksi, ir spēkā līdz brīdim, kad šāds administratīvais akts tiek atcelts.

Centrs pārsūdzētajā lēmumā, piemērojot Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.panta astotās daļas 2.punktu, ir nolēmis nevis aizliegt noteikta veida negodīgu komercpraksi, bet gan to izbeigt. Ņemot vērā, ka ar pārsūdzēto lēmumu ir uzlikts pienākums, kas izteikts kā darbība (izbeigt negodīgu komercpraksi), tas rada maldīgu priekšstatu, ka šāds lēmums, veicot attiecīgu darbību, ir izpildāms. Tomēr ir jāņem vērā, ka pienākums izbeigt negodīgu komercpraksi sevī ietver ne tikai pienākumu apturēt jau uzsākto negodīgo komercpraksi, bet arī turpmāk tādu neveikt. Šāda minētās tiesību normas un attiecīgi arī pārsūdzētajā lēmumā ietvertā pienākuma interpretācija atbilst tiesību normas mērķim – nepieļaut negodīgas komercprakses veikšanu.

Tiesa uzskatīja, ka šāds secinājums par Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.panta astotās daļas 2.punktā ietvertā pienākuma saturu ir izdarāms, to novērtējot arī kopsakarā ar minētā panta astotās daļas 3.punktu, kurš piemērojams tikai tad, ja negodīgā komercprakse vēl nav uzsākta. Ja tiesību norma paredz uz nenoteiktu laiku aizliegt vēl neuzsāktu negodīgu komercpraksi, tad vēl jo vairāk šādām uzraudzības iestādes tiesībām (tiesībām aizliegt

negodīgu komercpraksi uz nenoteiktu laiku) būtu jābūt arī gadījumā, ja attiecīgā komercprakse jau ir uzsākta. Tādēļ arī šo apsvērumu dēļ ar pienākumu izbeigt negodīgu komercpraksi ir jāsaprot arī pienākums atturēties no attiecīgās komercprakses veikšanas nākotnē (arī pēc tās īslaicīgas apturēšanas).

Līdz ar to tiesa atzina, ka pieteicējai uzliktais pienākums, kurš sevī ietver arī pienākumu uz nenoteiktu laiku atturēties no noteiktu veida komercprakses īstenošanas, nav izpildāms, veicot konkrētas tiesiskas vai faktiskas darbības.

[4.5] Negodīgas komercprakses aizlieguma likums tika pieņemts, pārņemot Eiropas Parlamenta un Padomes 2005.gada 11.maija direktīvu 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr.2006/2004 (turpmāk – Direktīva 2005/29/EK).

Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.panta astotās daļas 2. un 3.punktā ietvertās tiesību normas likumā ir iekļautas, pārņemot Direktīvas 2005/29/EK pēc būtības identiskas normas – 11.panta otrās daļas „a” un „b” apakšpunktu. Tādēļ, interpretējot likuma normas, ir jāņem vērā arī Direktīvas 2005/29/EK preambulas 22.apsvērumā un 11.panta pirmajā daļā ietvertās norādes uz nepieciešamību nodrošināt sankciju efektivitāti. Preambulas 22.apsvērumā noteikts, ka dalībvalstīm ir jānosaka sankcijas par šīs direktīvas noteikumu pārkāpumiem un jānodrošina to izpilde un ka šādām sankcijām ir jābūt efektīvām. Savukārt direktīvas 11.panta pirmā daļa noteic, lai patērētāju interesēs apkarotu negodīgu komercpraksi, dalībvalstīm ir jānodrošina piemēroti un efektīvi līdzekļi.

No pieteicējas argumentiem tiesa secināja, ka likuma 15.panta astotās daļas 2.punktā minēto pienākumu izbeigt negodīgu komercpraksi pieteicēja saista tikai ar šīs komercprakses īslaicīgu apturēšanu. Tomēr tiesa vērtēja, ka šādi likuma 15.panta astotās daļas 2.punktā minēto pienākumu interpretēt nav pamata, jo šādas interpretācijas gadījumā piemērotā sankcija ne tikai kļūtu neefektīva, bet zaudētu jebkādu praktisku nozīmi.

[4.6] Ievērojot minētos apsvērumus, tiesa atzina, ka, uzliekot pienākumu izbeigt noteikta veida negodīgu komercpraksi, pieteicējai ir uzlikts tāds pienākums, kuru nevar izpildīt, veicot konkrētas tiesiskas vai faktiskas darbības. Līdz ar to pārsūdzētais lēmums, ciktāl tas noteic pienākumu izbeigt noteikta veida negodīgu komercpraksi, ir administratīvais akts ar ilgstošu iedarbību. Tādēļ pat gadījumā, ja pieteicēja šobrīd neīsteno pārsūdzētajā lēmumā minēto negodīgo komercpraksi, nav pamata atzīt, ka administratīvais akts vairs nav spēkā.

[4.7] Pieteikumā ir ietverti apsvērumi arī par to, ka pārsūdzētais lēmums no pieteicējas pieprasa tādu rīcību, kura faktiski nav iespējama, jo komercpraksi tīmekļvietnē *www.ss.com* realizē nevis pieteicēja, bet cita sabiedrība.

Tiesa norādīja, ka šiem pieteicējas minētajiem apsvērumiem lietas izšķiršanā nav nozīmes, jo tie nav saistīti ar izskatāmās lietas pieteikuma

priekšmetu. Minētie pieteicējas apsvērumi pēc būtības ietver prasījumu par pārsūdzētā lēmuma atzīšanu par spēkā neesošu saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 74.panta pirmās daļas 4.punktu, taču, kā to atzinis Senāts izskatāmajā lietā, konkrētais pieteicējas prasījums pēc būtības jau tika izskatīts un noraidīts ar spēkā stājušos Administratīvās rajona tiesas 2018.gada 4.septembra spriedumu lietā Nr.A420290117 (sk. *Senāta 2020.gada 29.septembra lēmuma lietā Nr.SKA-1350/2020 6.punktu*).

[4.8] Šādos apstākļos tiesa atzina, ka pieteikums ir nepamatots.

[5] Pieteicēja par Administratīvās rajona tiesas 2021.gada 14.maija spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību, pamatojot šādi.

[5.1] Nevar tikt atzīts, ka joprojām pastāv pieteicējas negodīgas komercprakses īstenošana, ņemot vērā, ka visi centra norādītie komercprakses trūkumi ir novērsti. Pieteicēja ir izpildījusi visas administratīvā akta prasības no faktiskā viedokļa.

[5.2] Pieteicēja, veicot uzlikto pienākumu izpildi, vienlaikus pārtrauc to apstākļu pastāvēšanu, kuri bija par pamatu administratīvā akta konstatējošajai daļai. Attiecīgi – visas pārsūdzētajā lēmumā norādītās darbības ir tādas, kuras ir iespējams izpildīt ar konkrēta pienākuma izpildīšanu, tādā veidā izpildot pašu administratīvo aktu.

[5.3] Pārsūdzētā lēmuma mērķis ir panākt noteiktu komersanta darbību pārtraukšanu, taču negodīgas komercprakses aizlieguma pienākums jau ir nodibināts ar likumā iekļautu ģenerālklausulu. Iestāde ar administratīvo aktu nevar radīt jaunu tiesisku pienākumu, ja tāds jau pastāv uz likuma pamata pats par sevi. Līdz ar to iestāde ir pilnvarota tikai pārtraukt aizliegtu komercpraksi. Tādējādi „ilgstoša iedarbība” piemīt nevis pārsūdzētajam lēmumam, bet gan Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 4.pantam – ārējam normatīvajam aktam, ar kuru tiek aizliegta negodīga komercprakse.

[5.4] Lēmumiem, kas attiecas uz negodīgu komercpraksi, ir jābūt ne tikai efektīviem, bet arī samērīgiem un preventīviem. Konkrētajā situācijā tiek nepamatoti vērtēta tikai sankciju efektivitāte, nevērtējot sankciju samērīgumu un preventīvu ievērošanu.

Ar soda samaksu un konkrētu darbību pārtraukšanu tīmekļvietnē atbilstoši pārsūdzētajam lēmumam tiek izpildīts Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 2.pantā noteiktais mērķis – tiek nodrošināta patērētāju tiesību un ekonomisko interešu aizsardzība, kas norāda uz to, ka pārsūdzētais lēmums ir bijis pietiekami efektīvs un tiek nodrošināts arī Direktīvas 2005/29/EK mērķis.

[5.5] Kaut arī tiesa spriedumā norādīja, ka konkrētajā lietā nav nozīmes pieteicējas apsvērumiem par to, ka tīmekļvietni *www.ss.lv* un *www.ss.com* pārvalda cita sabiedrība – SIA „SS” –, pieteicējas ieskatā šis ir būtisks apstākļis lietas taisnīgai izskatīšanai, jo pieteicēja jau kopš 2017.gada 1.augusta nav saistīta ar attiecīgo tīmekļvietni.

[5.6] Konkrētajos apstākļos pieteicēja nevar tikt atzīta par „tirgotāju” tīmekļvietnē *www.ss.lv* un *www.ss.com*, jo to realizē nevis pieteicēja, bet cita

sabiedrība – SIA „SS”. Līdz ar to uz pieteicēju nevar attiecināt Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma noteikumus par komercprakses veikšanu, jo pieteicēja nav uzskatāma par tirgotāju minētā likuma izpratnē.

[6] Centrs paskaidrojumos par apelācijas sūdzību norādīja, ka apelācijas sūdzība nav pamatota šādu iemeslu dēļ.

[6.1] Pieteicējas apsvērumiem par nepieciešamību konkrētajā lietā vērtēt apstākli, ka pieteicēja vairs neveic darbības tīmekļa vietnēs *www.ss.lv* un *www.ss.com* vai arī nav atzīstama par „tirgotāju” minētajās vietnēs, nav nozīmes konkrētās lietas izspriešanā. Pieteicēja lietā ir atzinusi, ka lietā tiek vērtēts jautājums tikai par to, vai pārsūdzētais lēmums ir zaudējis spēku ar pārsūdzētā lēmuma izpildi. Arī Senāts šajā lietā ir norādījis, ka konkrētais pieteicējas prasījums pēc būtības jau tika izskatīts un noraidīts ar spēkā stājušos Administratīvās rajona tiesas 2018.gada 4.septembra spriedumu lietā Nr.A420290117.

[6.2] Pieteicējai ar pārsūdzēto lēmumu ir uzlikts tāds pienākums, kuru nevar izpildīt, veicot konkrētas tiesiskas vai faktiskas darbības. Pārsūdzētais lēmums, ciktāl tas noteic pienākumu izbeigt noteikta veida negodīgu komercpraksi, ir administratīvais akts ar ilgstošu iedarbību.

Tiesa ir pareizi secinājusi, ka ar pārsūdzēto lēmumu uzliktais tiesiskais pienākums, kas izteikts kā darbība (izbeigt negodīgu komercpraksi), rada maldīgu priekšstatu, ka šāds lēmums, veicot attiecīgu darbību, ir izpildāms. Ir jāņem vērā arī tas, ka pienākums ietver sevī ne tikai pienākumu apturēt jau uzsāktu negodīgu komercpraksi, bet arī turpmāk tādu neveikt. Šāda minētās tiesību normas un attiecīgi arī pārsūdzētajā lēmumā ietvertā pienākuma interpretācija atbilst tiesību normas mērķim – nepieļaut negodīgas komercprakses veikšanu. Ja tiesību norma paredz uz nenoteiktu laiku aizliegt vēl neuzsāktu negodīgu komercpraksi, kā tas izriet no Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.panta astotās daļas 3.punkta, tad vēl jo vairāk šādām uzraudzības iestādes tiesībām (tiesībām aizliegt negodīgu komercpraksi uz nenoteiktu laiku) būtu jābūt arī gadījumā, ja attiecīgā komercprakse jau ir uzsākta. Tādēļ arī šo apsvērumu dēļ ar pienākumu izbeigt negodīgu komercpraksi ir jāsaprot arī pienākums atturēties no attiecīgās komercprakses veikšanas nākotnē (arī pēc tās īslaicīgas apturēšanas).

Motīvu daļa

[7] Pārbaudījusi lietas materiālus un novērtējusi pierādījumus kopsakarā ar lietas dalībnieku argumentiem, apgabaltiesa atzīst, ka pieteicējas apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[8] Pārbaudot pirmās instances tiesas sprieduma motivāciju kopsakarā ar lietas dalībnieku paskaidrojumiem, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus,

spriedumā ietvertā argumentācija ir pareiza un pietiekama, tādēļ Administratīvā apgabaltiesa, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu, pievienojas pirmās instances tiesas spriedumā ietvertajai motivācijai un atkārtoti tos pašus argumentus nenorāda.

[9] Apelācijas sūdzības argumenti nav pamatoti.

Apgabaltiesa konstatē, ka pirmās instances tiesa, novērtējot lietas apstākļus, ir ievērojusi Senāta šajā lietā izdarītos secinājumus, tostarp par pieteikuma priekšmetu un to, ka, ciktāl pieteicēja šajā lietā atsaucas uz tiem pašiem argumentiem par administratīvā akta spēkā neesamību, – tie ir izvērtēti ar spēkā stājušos tiesas spriedumu.

Līdz ar to apgabaltiesa vērs uzmanību, ka šās lietas ietvaros pieteicēja nevar panākt to pašu argumentu pārvērtēšanu, kas jau ir izvērtēti spēkā esošā spriedumā administratīvajā lietā Nr.A420290117.

Apgabaltiesa neatrod objektīvu, tiesību normās balstītu pamatu uzskatam, ka uzraugošā iestāde nav tiesīga komersantam uzlikt pienākumu turpmāk neveikt negodīgu komercpraksi.

Apgabaltiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa izvērtēja visus no tiesību viedokļa būtiskos apstākļus un argumentus izskatāmajā lietā, līdz ar to papildu argumentāciju nenorādīs.

[10] Lietā konstatētajos apstākļos nav pamata pieteikumu apmierināt.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu, 307. un 309.pantu, 329.panta pirmo daļu Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

noraidīt SIA „INTERNET” pieteikumu par Patērētāju tiesību aizsardzības centra 2017.gada 16.augusta lēmuma Nr.20-pk atzīšanu par spēku zaudējušu.

Spriedumu viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese L.Vīnkalna

Tiesnese S.Gintere

Tiesnese L.Konošonoka